

inhabilem, aut incapacem, et minor habilem, Jus majoris consolidatur in minori, quia non decet, ut minor eligens habilem, nec ullam in re deficiens privetur Jure eligendi per hoc, quod major Pars inhabilem presentaverit, per Text. in cap. *Dudum 22 de Election. et Elect. potestat. c. Gratam 2 de postul. Prælat. Piton. de contrav. Patron. allegat. 100, num. 2. Fontanell. de Jurepatron. lib. 2, quæst. 10, num. 7. Montal. de Jur. Superveniet, tom. 1, q. 23, num. 118. Rota coram Herrer. decis. 94, n. 1 et 19.*

« Nec interest, nominationem majoris Partis, quinque nempe Vocalium Ignatio Suffragantium, prodiisse sub conditione obtinendi, quatenus opus, Pontificiam dispensationem super ætate intra tempus a Jure præfinitum, quod erat tempus quadrimestris, ideoque conditione intra hujusmodi tempus minime superventa, inutile evasisse Jus majoris Partis, eoque dempto cessasse quoque Jus minoris quum per electionem collegialiter factam in minori consistere haud possit virtus Capitularis, quæ consumitur a majori; Abbas in cap. *Quia propter n. 9, et in c. In Genesi n. 4, ibique Hostien. n. 14. Cardinal. num. 3, de Election. Lotter, de Re benefic. lib. 3, quæst. 17, num. 128. Rot in recent. decis. 269, num. 2, part. 1, et decis. 210, num. 16, part. 9.*

« Quandoquidem ad eliminandum obiectum pendere oportet, majorem Partem Capituli, et quinque Canonicos nominantes Inhabilem, nondumque perventum ad justam ætatem sub conditione obtinendæ dispensationis, dispensatione non obtenta, et conditione non extante intra tempus quadrimestris perinde haberi, ac si nunquam nominassent. Jam vero in casu nominationis non factæ a majori Parte, nemo nescit, integram, universamque potestatem Capitularem ad minorem percurrere, vel in illis coalescere, qui dignum, et habilem nominaverint, Card. de Luc. *de Regular. discurs. 53, num. 8. Lavor. Variar. lucubrat. Canon. lib. 4, cap. 6, n. 26. Leuren. For. Benefic. part. 2, sect. 3, cap. 2, § 7, quæst. 571, per tot. Ceccoper. Lucubr. Canon. lib. 4, tit. 6, n. 45 et 46. Rot. in Leodien. Vicariæ 1 Julii 1754. § 8, cor. Eminentiss. Molino.*

« Plane qui presentat sub certa conditione impetrandi a Summo Pontifice veniam ætatis, sub contraria conditione removet consensum ab Actu, et quodammodo proficitur, se negare electionem, quum hæc, et non alia sit voluntas ita eligentis, Card. de Luc. *de Jurepatronat. discurs. 64, num. 27, et de Benefic. discurs. 28, n. 18. Piton. de Contrav. Patron. allegat. 1, sub n. 24, versic. modus autem in fin. et rursus allegat. 2, num. 4. Garz. de Benefic. part. 8, cap. 2, n. 3. Corrad. in Prax. Beneficiar. lib. 4, cap. 6, num. 26. Vivian. de Jurepatronat. part. 2, lib. 8, cap. 8, n. 10 et 24. Gagliard. de Benefic. cap. 9, num. 10. Idem de Jurepatronat. cap. 16, num. 13. Rot. in Parmen. Beneficii 26 Junii 1750. § 18, et 5 Decembris 1751, § 12. coram bon. mem. Canilliac. Præsertim ob clausulam *Et non aliter*, qua*

quidem major Pars ita consensit Inhabilis electioni, ut non adito Summo Pontifice, nec impetrata dispensatione, quinimo prætergresso tempore ad id præstituto, nihil ipsa egisse videatur, et ideo totum Jus, et vox Capitularis coerceatur in Parte minori quæ capacem, habilemque elegit. Nec electio majoris Partis consumit Jus Capituli, quod per minorem conservatur, si majoris Partis electio cassatur, interciditque. Alias absurdum esset Capitulo, et minori Parti perniciem creari: Capitulo quod fraudaretur Jure eligendi: Minori etiam Parti, si sine culpa illius, et ex facto majoris Partis ad Superiorem fieret devolutio. Quod fit, ut si pars tantum, et non totum capitulum, in culpa versetur inhabilem eligendi, tunc Jus electionis pervolvatur, ac transeat ad aliam partem, et ad reliquos, licet numero pauciores, vocales, quum poena non debeat insones afficere, Barbos, *de Jur. Ecclesiast. univ. lib. 1, c. 19, n. 86. Louvrex Dissert. Canon. 8, annot. 50, ad nonnullos seq. Leuren. in for. Benefic. part. 2, cap. 2, quæst. 250, n. 2. Montalb. de Jur. superven. tom. 2, in addit. ad quæst. 23, n. 24.*

« Traducique ad hanc speciem non possunt Auctoritates, quæ de majori Parte ignoranter indignum afferuntur. Qui enim ignoranter eligit indignum, aut inhabilem, nullius culpæ notatur, et pro se cupit electionem impleri; Lex autem est, quæ illi subtrahit effectum, et ideo vetat Jus majoris accrescere minori et in minori coacervari, cum ad id requiratur, majorem Partem vel non eligere, vel culpose saltem eligere. At vero quisquis eligit incapacem sub conditione dispensationis, et consequenter ex perspecta Canonica indole requirente legitimam ætatem, scienter eligit, nec excusatur a conditione, nisi removeatur obstaculum nominationis in Incapacem collatæ. Obstaculo vero vigente ob non impletam Conditionem, res absolvitur secundum regulam culposæ nominationis, qualis est illa, quæ proponit Indignum, privans ex post facto eligenter Jure suffragii, et hoc ea vice transferens in alios, qui habilem elegerunt, quive ex consolidatione acquirunt vocem Capitularem, ut de culpose eligentibus statuunt Louvrex *Dissert. Canon. 8, num. 56. Passerin. de Elect. c. 31, n. 1. Fontanell. de Jurepatron. lib. 2, c. 10, num. 2. Rot. coram Ansald. decis. 95, num. 19. et in Colonien. Abbatissatus 25 Aprilis 1759. § 11. cor. bon. mem. Frangipane.*

« Et quamquam alicui mirum videatur, consolidationem majoris in minori fieri ex post facto, semel ac Collegialitas actus nihil initio tribuit minori Parti, pendere tamen oportet, id fieri per quamdam retroactionem, et reditum ad initium. Condicio dispensationis ejus est naturæ, ut si impletur, redeat ad initium actus, actumque convalidet ab illo tempore; sin autem deficiat, etiam defectus ad idem tempus revertatur, actumque deleat tam quoad eligentes, quam quoad Electum usque ab exordio, quum paria sint nihil fieri, vel fieri sub condi-

tionem, quæ non extet, ut probant Rolant. consil. 58, n. 16. et sequ. lib. 3. Antonin. *Var. resol. lib. 1, resol. 56, n. 3. et alii collecti per August. Barbos. de Axiom. Jur. lib. 3, c. 43. de Condit. § 16. Paris. de Resignan. Benef. lib. primo quæst. 14, num. 10. Clericat. de Benefic. discord. 62, num. 26. Rota coram Molin. decis. 1161, n. 17. Esto igitur in Patronatibus Laicalibus (Cujusmodi est illud, de quo disseritur, si consideretur cessio per Communitatem Burmi facta Capitulo sub lege non immutandi naturam Patronalem), esto, inquam, a Jure Canonico permittatur actus nominationis Incapacis sub conditione purgandæ incapacitatis intra terminum, ut pluribus collectis firmavit Rota in Melevitana Beneficiorum 10 Junii 1712. § *Pro remotione cor. clar. mem. Card. Aldovrando apud Fagn. de Jurepatron. part. 1, can. 5, cas. 11, n. 28, tamen a conditionis eventu pendet nullitas, aut firmitas ejusdem actus, ita ut extante conditione, actus valeat retrocedendo, conditione defecta retrocedendo pariter corruat. Hac vi retrotractionis inspecta, nemo miretur defectum Pontificiæ dispensationis nunquam obtentæ super ætate, ministerio Juris redire ad initium actus, et ad momentum, quo major Pars Ignatium presentavit sub conditione dispensationem obtinendi. Sequiturque propterea ex eo momento a majori Parte negatum existimari consensum nominationis incapacis et medio sublata; semper enim evanescit, et a principio tollitur ac si non facta, presentatio, cui deest conditionis eventus; Rota in recent. dec. 474, num. 10. et seq. part. 5, tom. 2. et in Romana Locorum Montium, seu Evictionis 9 Feb. 1756, § 6. cor. Illustriss. Stadion.**

« Quamobrem vox Incapaci, et Inhabeti eatenus profutura, quatenus intra præscriptum tempus evasisset Capax, et habilis, resolvitur quidem nulla deinceps acquisita capacitate, sed nihil detrahit nominationi minori Partis, quam immo in suspenso stare jubet, quousque non impleatur conditio capacitatis acquirendæ; Piton. *de Contrav. alleg. prima, n. 24. Gagliar. de Jurepatron. cap. 16, n. 12. Conditioneque desiderata, nec intra tempus superventa, quemadmodum fas est credere, majorem Partem noluisse eligere, sic Legis operatione resurgit quodammodo consopitum Jus electionis minoris Partis, nec amplius consideratur major, aut minor Pars, quum in minori totum Jus, ac summa Capituli reperiatur, actusque minoris Partis, qui manet in suspenso, non prohibetur, quin ex post facto vires consequatur, uti monent Nid. in *Comment. ad regul. 18, n. 44. de Regul. Jur. in 6. Montalb. de Jur. superven. tom. 1, quæst. 1, num. 37. Et hinc etiam actui collegialiter perficiendo respondetur. Hæc enim quoad Patronos Jure Collegii, non autem uti singulos eligentes regula traditur, ut si nulla divisio Suffragiorum contigerit, sed universum, quantum est, Collegium inhabetem elegerit, tota vox irritetur, et ad superiorem devolvatur. At si eligentes sese dividerint,**

et Pars major, ut hic, secesserit ad presentandum non idoneum, Pars vero minor ad Idoneum declinaverit in eodem actu Collegiali, quo jus electis conquiritur: plane vox a qua cadit major Pars scienter eligens Inhabilem, accrescit, et additur minori Parti quæ dignum, et habilem presentavit, quoniam, ut ait Gloss. in cap. *Gratum de Postulator. in verb. Pauciores. Jus omnium, et universitas etiam in unum recidere potest, consonatque Leg. Sicut Municipium 7. in fin. ff. Quod cujusque universitat. nomine, magisque Jus omnium recidit in tres eligentes, qui Collegium faciunt; cap. 1. de Election. Leg. Neratius 85. ibique Gothofred. litt. K. ff. de verbor. Signific. Idque in solo limitatur casu, si nempe non eodem contextu prodierit nominatio minoris Partis, sed forte prius, et spatio dato, atque intervallo, quia tunc virtus Capitularis constitui nequit in minori parte ob consolidationem majoris nondum privatæ Jure electionis, ut hæc perstringens non ad opportunitatem, sed pro animi sui Sententia perbelle declarat Piton. *de Contrav. Patronor. alleg. 100, n. 2 et 3.**

« Contrariis forte urgentibus in electione canonica Prælatorum, ut vocant propria, ad formam cap. *Quia propter, de Elect. in qua quidem recepta est sanctio Textus ex Jure Civili in leg. 30 ff. de regul. Jur. et ex Jure Canonico in cap. Quum auditis 29. de Election. et cap. Dudum cum gloss. in verb. Electionis tempore eodem tit. utroque Jure negante, tractu temporis convalescere, quæ ab initio nulla sunt; Quia in electione propria non admittuntur verba conditionalia; non enim Eligentes in incerto fluctuare debent, quinimmo in electione propria constitutum est, ut majori Parte seligente Inhabetem sub conditione quærendæ capacitatis, minore vero capacem, et habilem absolute nuncupante, statim, et ipso Jure proscribatur vox Eligentium conditionaliter, non expectato conditionis eventu, quia placet vota conditionalia pro non adjectis haberi, et expuris celebrari electionem, in illos, qui pure nominarunt habilem, ea vice transeunte Jure cæterorum, ad Text. in cap. 2. de Elect. in 6. Ripa resp. 2. per tot. *de Elect. Garz. de Benefic. part. 8, cap. 2, n. 11. et 13. Lott. de Benefic. lib. 2, quæst. 16, num. 7. Passerin. de Elect. cap. 18, num. 22. Nid. de Regul. jur. regul. 50. sub num. 11. Piton. discept. Eccles. 106, n. 115. Rota coram Millin. decis. 420, num. 7.**

« At longe aliter se res habet in impropria nominatione Patronorum, quos inter recensetur Collegiata Burmii polita Jure eligendi ex cessione Communitatis; nam hic quemadmodum nuncupatio Inhabetis, quæ fit a majori Parte sub conditione dispensationis, non habetur tamquam infirma, et infecta (toleratur enim, et permittitur); ita etiam Habilis nominatio pure facta per minorem Partem pro infecta, et infirma non est quoad actum usque ab exordio, sed utraque manet in suspenso quoad effectum, vel saltem est in implicito statu validitatis quoad usque deficiat conditio dicta a majori Parte

Inhabilem eligente, eaque defecta, consistit usque ab initio electio minoris Partis, ut secernentes propriam ab impropria nominatione considerant, Piton. *Discept. Eccles.* 24. a n. 13. ad plur. seq. Rota in recent. decis. 210. n. 16. et seq. part. 9. tom. 1. coram Cerro decis. 26. n. 43. et seq. et cor. Caprar. dec. 558. num. 7.

« Idque conficitur tum a Jure, tum ab Homine. *A Jure*, quia eligens inhabilem sub conditione dispensationis, non videtur a principio eligere, et ideo non attrahit, et absorbet Jus minoris, sed contra ad minorem transfertur etiam Jus majoris, perinde ac si major Pars abstinuisset ab electione. *Ab Homine*, quia non accedente conditione, ut erat in facultate majoris Partis pœnitere electionis Inhabilis, et etiam intra terminum cumulæ electionem, Piton. *de Controv. Patron.* alleg. 2. num. 4. Carol. Anton. de Luca *de Linea legal.* part. 1. art. 24. num. 10 sic nova electione prætermissa, si major Pars intra tempus quadrimestris noluit Habilem eligere, videtur tacite abivisse in electionem Habilis jam a minori Parte nominati. Quoniam conflictus majoris Partis cum minori, a qua illa se subtraxit, solum durat, quousque impleatur conditio; non impleta vero conditione cessat, et major Pars censetur potius fictione legis cessisse Juri suo, vel nominato a minori consensum quodammodo præbuisse; Montalb. *de Jur. superven.* tom. 1. quæst. 23. n. 125. et seq. Rota in recent. decis. 136. num. 14. cum duobus seq. part. 10.

« In hunc sensum autem eo pronius Do-

SUMMARIUM.

1. Eleemosyna quid sit? — 2. Eleemosyna est opus summe meritorium, satisfactorium, et impetratorium. — 3. Datur præceptum obligans sub gravi ad dandum quandoque eleemosynam juxta rationem necessitatis alienæ, et facultatis propriæ. — 4. Unde obligatio dandi eleemosynam pendet, et metienda est a facultate propria, id est ex parte dantis, ut habeat bona aliqua superflua, et a necessitate aliena, id est ex parte accipientis, ut habeat veram aliquam necessitatem. — 5. Bona ex parte dantis possunt esse superflua, vel necessaria tripliciter, scilicet superflua vel necessaria vitæ, superflua vel necessaria statui, et superflua vel necessaria decentiæ status. — 6. Bona superflua, vel necessaria vitæ quæ sint. — 7. Bona superflua, vel necessaria statui quæ sint. — 8. Bona superflua, vel necessaria decentiæ status quæ sint. — 9. Necessitas ex parte accipientis consideratur tripliciter, scilicet necessitas extrema, necessitas gravis, et necessitas communis. — 10. Necessitas extrema quæ sit. — 11. Necessitas gravis quæ sit. — 12. Necessitas communis quæ sit. — 13. Homo sub mortali tenetur facere eleemosynam ex bonis superfluis vitæ (quamvis sint aliquo modo necessaria suo statui) illis pauperibus, qui laborant necessitate extrema. — 14. Hinc pauper extremam necessitatem patiens jure naturæ potest tollere sibi necessaria sufficientia ad sublevandam talem suam necessitatem a quolibet similem necessitatem non patiente, nec postea ad pinguiorem fortunam deveniens tenetur restituere quidquam. — 15. Sic etiam non tenetur restituere, qui in extrema necessitate consumpsit id quod antea acceperat commodatum, vel mutuum, vel

mini iverunt, quo certius est ex duabus devolutionibus, quarum altera fiat per consolidationem Juris majoris Partis in minori, altera per transitum ad superiorem, ut advertunt Card. de Luca *de Jurepatron.* disc. 31. num. 3. et disc. 35. num. 10. Piton. *de Controv. Patron.* alleg. 34. num. 7. et seq. et alleg. 16. num. 23. Vivian. *de Jurepatr.* lib. 12. cap. 1. n. 1. et seq., favorabiliorem esse primam, quam secundam, et quantopere vitandam hanc, tantopere adjuvandam illam putarunt, sectantes Judicium explicatum a Rota in Gerunden. Beneficii 1. Julii 1726. § *Opposito*, et 19 Aprilis 1728. § *Que quidem*, coram clar. mem. Card. Calcagnino.

« Privat equidem devolutio in vacatione illa Patronos Jure præsentandi. Odium igitur incurrit, et tamquam pœna, vel modis omnibus effugienda est, ad Text. in cap. 5. *de concess. Præbendar.* et in cap. 18. *de Elect.* in 6. Leuren. in *For. Beneficial.* part. 2. sect. 3. cap. 2. § 7. quæst. 739. Rota in Coloniën. Canonicius 16 Maii 1729. § *Quandoquidem* cor. clar. mem. Corio. vel non aliter admitti solet, nisi quando perspicue constet ei locum esse, quum in qualibet dubietate pro exclusione pœnæ devolutionis respondendum videatur, Rota in *Imolen. Cappellaniæ* 1. Aprilis 1743. § *His autem* coram bon. mem. Canillac. et 14 Aprilis 1752. § 2. coram Eminentissimo Bussio. » Hactenus Rota. Nos Additionem istam in Edit. Romana anni 1767. ad calcem tom. 3. et in Venet. anni 1772. post verbum *Examen.* per oblivionem impressam, in propria sede collocavimus.

ELEMOSYNA.

emptum nondum solutum; immo quod antea furatus fuerat. — 16. Immo homo tenetur subvenire pauperi in gravi necessitate etiam ex bonis aliquibus suo statui necessariis, sed non valde necessariis. — 17. Pauper tamen in gravi necessitate constitutus nequit licite auferre ab aliis sibi necessaria ad sublevandam talem gravem necessitatem. — 18. Homo sub mortali tenetur facere quandoque eleemosynam ex bonis simpliciter superfluis vitæ, et statui, et a fortiori ex superfluis decentiæ status illis pauperibus qui laborant solum necessitate communis. — 19. Tales autem pauperes laborantes solum necessitate communis nequeunt licite auferre ab aliis sibi necessaria ad sublevandam talem necessitatem communem. — 20. Eleemosyna est elargienda omnibus vere indigentibus, sive sint infideles, sive fideles, sive alienigenæ, sive indigenæ, et ut sit magis meritoria, debet distribui secundum ordinem Charitatis, ita ut magis indigens præferatur minus indigenti, senex juveni, nobilis ignobili, invalidus sano, dignior digno, bonus malo, et hujusmodi. — 21. In extrema, et gravi necessitate Pater est præferendus Filio, et matri, parentes præferendi sunt uxori, uxor propinquis, propinqui extraneis, et hujusmodi: in communi tamen necessitate debet quis potius proliis, quam parentibus subvenire; et maritus in communi necessitate debet uxorem præferre parentibus et proliis. — 22. Eleemosyna non est danda pauperibus otiosis nolentibus laborare. — 23. Eleemosyna potest denegari pauperibus forensibus, imo possunt juste a Civitate expelli, quando adest justa causa. — 24. Pauperes ficti graviter peccant, et tenentur ad restitutionem Eleemosynarum, quas se fingendo pauperes receperunt. — 25. Restitutio autem potest fieri, sive

danti sive pauperibus. — 26. Quamvis quis actu non egeat ad victum, si tamen immineat necessitas proxima, potest nunc petere, et acceptare eleemosynas. — 27. Sic etiam poterit eleemosynas petere qui Filias habet nobiles, quas commode dotare non potest, etiamsi non desint necessaria ad vitam suam, et Filiarum sustentandam. — 28. Sic pariter poterit eleemosynas petere puella, quæ non habet congruam Dotem ad sui status conditionem, quamvis habeat necessaria ad victum. — 29. Idem etiam est dicendum de Filiis habentibus sibi necessaria, qui si habeant parentes necessario alendos, et ad id non habeant, possunt petere, et suscipere eleemosynas. — 30. Idem pariter est dicendum de iis, qui habent fratres, aut sorores, quibus alimenta præbere tenentur. — 31. Religiosi Mendicantes possunt eleemosynas ostiatim petere, et eos impediendo incurrunnt excommunicationem ipso facto. — 32. Non possunt tamen quaerere extra districtus consueto, et assignatos propriis Conventibus. — 33. Et sic novissime statuit iterum Sac. Congregat. Episcoporum. et Regular. in Causa Capuccinorum cum Reformatis. — 34. Regulares vere Mendicantes non tenentur petere licentiam ab Ordinario, in cujus Diœcesi situm est eorum Monasterium. — 35. Nec tenentur Regulares vere Mendicantes ostendere Ordinariis licentiam suorum Superiorum, dum eleemosynas quaerunt in locis ubi existunt Conventus, sed solum si eas velint colligere extra ipsa. — 36. Si tamen extra Diœcesim, in qua erecti sunt Conventus, quaerere voluerint, debent obtinere consensum ab Ordinario illius Diœcesis. — 37. Fratres Mendicantes eleemosynas quaerere nequeunt per alios, quam per sui Ordinis Religiosos, vel oblatos. — 38. Sic sine licentia in scriptis Ordinarii loci nulli quantumvis privilegiati possunt eleemosynas quaerere pro aliquo opere pio, etiamsi essent patentati, seu Commissarii Abbatia S. Antonii Viennensis. — 39. Nec talis licentia eleemosynas quaerendi potest concedi a Gubernatoribus, Judicibus, Magistratibus, vel Principibus secularibus. — 40. Contra:ernitibus, et aliis locis piis quæ hospitalitatem actu non exercent, non est regulariter danda licentia quaerendi. — 41. Ordinarii prohibere non possunt Regularibus ne quaerant ante Confraternitates, nisi probetur consuetudo in individuo. — 42. Eleemosynas et oblationes ab offerentibus recipere non est prohibendum Regularibus inter Missarum solemnias, vertendo se ad populum, et generalem confessionem pro eo faciendo, non autem eis licet ab Altari discedere, et per Ecclesiam circumire. — 43. Ex eleemosynis Missarum, nec minima pars retineri potest ratione expensarum quæ fiunt in celebratione, nisi cum Ecclesiæ alias non habent redditus quos in usus earumdem expensarum erogare licite possint, quæ portio nullatenus excedere debet valorem dictarum expensarum. — 44. Sacerdos qui Missam suscepit celebrandam cum certa eleemosyna, non potest eandem Missam alteri celebrandam committere, parte ejusdem eleemosynæ sibi retenta. Et id faciens, quam pœnam incurrat. — 45. Eleemosynæ pro Missis ce-

(1. Eleemosyna est opus, quo datur aliquid indigenti ex commiseratione propter Deum; Est in re comm. cum S. Thoma 2, 2, q. 32, art. 1. (2. Eleemosyna est opus summe meritorium, satisfactorium, et impetratorium, ut clare habetur ex pluribus Sacræ Scripturæ testimoniis, et signanter Tobia 4: *Quoniam Eleemosyna ab omni peccato, et a morte liberat, et non patitur animam ire in tenebras.* Ibidem 12: *Quoniam Eleemosyna a morte liberat, et ipsa est, quæ purgat peccata, et facit invenire misericordiam, et vitam æternam.* Eccles. 3: *Eleemosyna resistit peccato.* Daniel. 4: *Peccata tua Eleemosynis redime.* Lu-

lebrandis recipi non possunt ab Ecclesiis, si iisdem Missis non nisi post longum tempus satisfacere valeant nisi de consensu illorum, qui eleemosynas tribuerunt. — 46. Missæ ad satisfaciendum eleemosynis alicui Ecclesiæ traditis non sunt celebrandæ per externos, ubi commode possunt satisfieri per Sacerdotes ejusdem Ecclesiæ. — 47. Eleemosynas petere per Ecclesiam, dum divina celebrantur officia, prohibitum. — 48. Adducuntur aliæ confirmationes talis prohibitionis. — 49. Eleemosyna est faciendæ solum ex bonis propriis, et quorum quis liberam habet administrationem. — 50. Potest tamen fieri ex bonis alienis, quando pauper est in extrema necessitate. — 51. Non potest licite fieri eleemosyna ex bonis injustis, et obnoxii restitutioni faciendæ certæ personæ. — 52. Licet tamen fieri eleemosyna ex bonis acquisitis per opus illicitum, sed non cum injustitia. — 53. Uxor de quibus, et quando possit facere eleemosynam. — 54. Filiusfamilias de quibus, et quando possit, vel non facere eleemosynam. — 55. Servus, vel Ancilla quando possit, vel non facere eleemosynam. — 56. Religiosus quando possit, vel non facere eleemosynam. — 57. Pupillus nequit eleemosynas facere sine licentia Tutoris, nec prodigus cui a Prætoribus interdicta est administratio. — 58. Administratores, Tutores, et Curatores possunt facere illas eleemosynas, quas recte facerent Minores, si adulti essent, et possunt concedere licentiam Pupillis faciendi eleemosynas minutas. — 59. Administratores Reipublicæ possunt facere eleemosynas consuetas Hospitalibus, et aliis locis piis. — 60. Eremita petens eleemosynas pro sacello, cujus cura et custodia est ipsi demandata, potest ex ipsis licite, et honeste vivere, et reliqua expendere in servitium illius Sacelli: quod si aliqua supersint, poterit dare pauperibus tam cognatis, quam extraneis, nisi tamen tales eleemosynæ essent datæ ex speciali devotione ad tale Sacellum. — 61. Eleemosynarum distributor potest illas sibi pauperi vel suis consanguineis pauperibus appropriare. — 62. Distributio eleemosynarum, quæ colliguntur occasione alicujus Jubilæi, et aliarum oblationum, quæ fiunt in Ecclesiis, etiam Cathedralibus, spectat ad Episcopum, et non ad Canonicos. — 63. Affertur novissima dispositio Benedicti XIV, quoad facientes celebrari ab aliis Missas minori eleemosyna quam ipsi receperint, et pro se ejusdem parte retenta. — 64. Pro unaquaque Missa manuali non potest tradi eleemosyna minor uno Julio; et ab Episcopo prohiberi possunt Sacerdotes, ne quid minus recipiant. — 65. Fratres Minores de Observantia speciale habent indultum eleemosynas colligendi pro locis Terræ Sanctæ, et Ordinarii tenentur illos commendare in tota Diœcesi ad minus duobus vicibus quolibet anno. Immo Benedictus XIV statuit id faciendum ad minus quatuor vicibus quolibet anno. — 66. 71. Subnectuntur Supplementa Auctoris. — 72. 74. An jus colligendi eleemosynas per saculum sonantem spectet ad actus Parochiales. — 75. 77. An qui quotannis certam eleemosynam erogare consuevit, compelli possit, ut et in futurum eam præstet.

cæ 3: *Qui habet duas tunicas, det non habenti, et qui habet escas similiter faciat.* Luc. 12: *Quod superest date Eleemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis.* Matth. 25: *Venite, benedicti, etc. Esurivi, et dedistis mihi manducare, etc.* 1 ad Timoth. 6: *Divitibus hujus sæculi præcipe facile tribuere, et alibi sæpissime.*

(3. Datur præceptum obligans sub gravi ad dandum quandoque eleemosynam, juxta rationem necessitatis alienæ et facultatis propriæ; *Est communis*, et colligitur clare ex 4 Ecclesiastic. ubi dicitur: *Declina pauperi sine tristitia aurem tuam, et redde debitum tuum,*